ADOLF HITLER "ACOLO UNDE SUNTEM NOI NU MAI ESTE LOC PENTRU NIMENI" "POPORUL ESTE ORB, PUTINI SUNT CEI CHEMATI SA FIE STAPANI" "EVREII SUNT INTOTDEAUNA NISTE PARAZITI IN CORPUL UNOR NATIUNI" Viata si activitatea sa In aceste pagini, este prezentata viata si activitatea conducatorului Germaniei din perioada anilor 1933-1945. El a fost singurul care s-a incumetat sa ridice mana impotriva Uniunii Sovietice, primul stat socialist din lume. Tentativa sa - forta de soc a reactiunii imperialiste internationale - de a-si instaura dominaia asupra intregii lumi, de a opri in loc evolutia istorica, s-a incheiat in primavara anului 1945 cu un esec total.

Hitler s-a nascut pe data de 20 aprilie 1889. A luptat in primul razboi mondial, unde a fost apreciat si a atins gradul de caporal. La sfarsitul razboiului el nu putea accepta infrangerea usturatoare suferita de Germania.

A dat examen de admitere de doua ori la facultatea de Arhitectura, dar nu a reusit. In septembrie 1919 a intrat in grupele Partidului Muncitoresc German (DAP) ale lui Drexler. Pe 8 decembrie 1921, Hitler a transformat acest partid, cu sprijinul capitanului Rohm, in Partidul Muncitoresc National Socialist German (NSDAP). in ziu de 9 noiembrie 1923 a incercat sa rastoarne la Munchen guvernul Bavariei, ca urmare este arestat si eliberat la 20 decembrie 1924 la ora 12:15. La data de 5 martie 1933 Adolf Hitler este ales noul dictator al Germaniei.

Ii placea sa stea ascuns in buncare, asa ca inamicii sai nu stiau unde se afla. Situat la o adancime de 16 metri, adapostul era acoperit cu un planseu de beton gros de 8 metri si avea trei iesiri: una dadea in localul Ministerului Afacerilor Externe; a doua, in gradina ministerului; iar a treia, iesirea de rezerva, in gradina cancelariei Reichului. Adapostul avea 30 de incaperi, si era impartit in doua. In prima jumatate, situata cu 12 trepte mai jos, locuia Hitler, medicii sai, internistul Morell si chirurgul Stumpfeger, iar intr-o camera separata, cateaua Blondi, cu cateii ei. In jumatatea ocupata de Hitler, gospodarea vechea lui metresa, Eva Braun. Incepand cu anul 1931 l-a insotit pe Hitler, pretutuindeni. Toate adaposturile erau pazite de numeroasa garda a lui Hitler, formata din 600-700 de SS-isti (trupe de protectie).

In tot cursul celor 12 ani de existenta a Reichului fascist si pana in ultimele zile, Hitler a stat in fruntea mecanismului de stat al Germaniei. Devenind la 30 ianuarie 1933 cancelarul Reichului german, el a concentrat treptat in mainile sale toate firele conducerii politice si militare. In august

1934, dupa moartea lui Hindenburg, Hitler a preluat imputernicirile de presedinte, iar in februarie 1938 s-a proclamat comandant suprem al fortelor armate ale Germaniei. In sfarsit, la 26 aprilie 1942, in ultima sa sedinta, Reichstagul fascist l-a situat, in mod formal, pe Hitler "deasupra legii", proclamandu-l stapan absolut, pe viata milioanelor de germani simpli. Acest organ fascist a declarat ca "la nevoie, fuhrerul poate constrange, prin toate mijloacele de care dispune, pe orice german sa-si indeplineasca obligatiile fata de stat, iar in caz contrar, sa-l pedepseasca fara a tine seama dde asa-numitul drept natural." De ce tocmai Hitler -fiul functionarului vamal austriac Schickelgmber si pictor ratat- s-a dovedit a fi atat de mult pe placul cercurilor celor mai agresive si reactionare care determinau evolutia politica si economica a Germaiei, in perioada fascismului? Nefiind in stare sa se ridice deasupra interpretarii idealiste a evenimentelor istorice, iostoriografii si publicistii burghezi, incearca de obicei sa explice aceasta, prin trasaturile de caracter ale lui Hitler: o nelimitata incredere in sine si grandomanie, fanatismul si energia sadica cu care urmarea realizarea tarilor pe care si le propunea. Aceste trasaturi de caracter, l-au ajutat desigur pe Hitler sa-si croiasca drum prin multimea altor capetenii fasciste si sa ocupe o pozitie de frunte in Partidul National Socialist.

Reactiunea germana era atrasa de dispretul profund a lui Hitler, fata de democratie, fata de masele populare. "Cu cat cunosc mai bine oamenii, a spus aceasta fiara cu chip de om in martie 1945, cu atat imi plac mai mult cainii". Lui Hitler ii apartin si alte maxime similare: "Poporul este orb, putini sunt cei chemati sa fie stapani".

"Capacitatea de asimilare a maselor este foarte limitata, sfera lor de intelegere este foarte restransa". "Masa este aidoma unui animal, ea nu tine seama de logica si de ratiune".

Hitler cauta in totdeauna sa trezeasca in cei cel ascultau sentimente josnice: ura, dispretul, razbunarea, etc, pentru ca apoi sa profite de ele. Ca sa-si asigure succesul, el lua lectii de mimica, hipnoza si gesticulatie.

In cartea sa "Hitler si cu mine", Otto Strasser, in trecut fruntas nazist care a colaborat timp indelungat cu Hitler, infatiseaza de pilda, urmatoarea metoda folosita de Hitler "Hitler intra in sala. Adulmeca aerul. O clipa, privirea lui rataceste. Hitler isi cauta drumul pe dibuite, sonateaza terenul... Si deodata se dezlantuie: - Personalitatea nu mai are nici o insemnatate !... germanii

trebuie sa fie uniti, iar interesele fiecaruia dintre ei, trebuie sa fie subordonate intereselor generale...

A doua zi el nu mai vorbeste in fata unor bacani faliti, ci in fata unor mari industriasi. La inceput este tot atat de nehotarat...

Deodata insa ochii i se aprind: el a simtit pulsul auditoriului sau, i s-a adaptat si incepe sa debiteze exact contrariul celor spuse ieri.

Eforturile anumitor personalitati fac sa renasca natiunea, proclama el, numai eforturile personalitatilor au importanta. Masa este oarba si proasta. Fiecare din noi este un conducator, si din astfel de conducatori este formata Germania." Hitler era un aventurier, un sovinist si un obscurantist extrem, adept al cultului nelimitat al fortei si agresiunii, demagog si mizantrop care isi supraaprecia in mod evident fortele si posibilitatile. El era intruchiparea vie a agresivitatii pradalnicului imperialism german. Nu este de mirare ca sprijinind concentrarea intregii puteri politice, in tara, in mainile lui Hitler si a partidului nazist, fortele reactiunii germane sau straduit cu perseverenta sa creeze in jurul numelui lui Hitler un adevarat cult.

In pertioada succeselor obtinute, de armatele fasciste pe frontul de vest, reactiuniea germana l-a aureolat pe Hitler cu titlul de "CEL MAI MARE CONDUCATOR DE OSTI AL TUTUROR TIMPURILOR" Ametit de succesele repurtate de Germania feascista pe frontul de vest, si de servilismul capeteniilor naziste si militare, care il considerau pe "fuhrer" simbolul "Marii Germanii", menite sa subjuge intr-un viitor apropiat lumea intreaga, Hitler a inceput sa creada intradevar, ca fusese predestinat de de Dumnezeu, ca "intuitia" sa era infailibila, si incetase cu desavarsiresa mai tina seama de realitate.

"Istorie mondiala se poate face numai atunci cand te situezi in fapt de cealalta parte a ratiunii lucide, a constiintei vii, si a precautiei permanente, inlocuind toate acestea printr-o incapatanare fanatica", a declarat el odata auditoriului sau.

Pe la inceputul primaverii anului 1945, Hitler se transformase intr-un cadavru ambulant, care-si mentinea existenta doar cu ajutorul injectiilor doctorului Morell.

Iata cum il descrie generalul fascist Monteuffel pe Hitler dupa o intalnire avuta cu el la 11 decembrie 1944. "O aratare garbovita, cu fata galbena si buhaita statea chircita intr-un fotoliu. Era Hitler.

Mainile lui tremurau, iar cea stanga zvacnea mereu convulsiv, cu toate eforturile de a o potoli... Cand mergea, Hitler tara in mod vizibil un picior.

...Se parea ca ascultam un om grav bolnav, al carui sistem nervos fusese complet zdruncinat." Din cauza loviturilor Armatei Sovietice, "fuhrer-ul" isi pierduse toata increderea in sine si prezenta de sine. Era de ajuns ca Blondi, cateaua lui, sa nu raspunda la apel, pentru ca Hitler sa se infure si sa faca un acces de isterie. Atunci, condamnarile la moarte, si deportarile in lagarele de concentrare, curgeau cu duiumul. Generalui Guderion, succesorul lui Halder in functia de sef al marelui stat major, releata "discutia" pe care o avusese cu Hitler in 1945: "In fata mea statea un om cu obrajii rosii de manie, cu pumnii ridicati, tremurand din tot corpul, infuriat la culme, imposibil de potolit.

Dupa fiecare explozie de manie, Hitler alerga de colo pana colo prin camera, apoi se oprea in fata mea, si-mi arunca o alta invinuire.

Totodata el incerca sa tipe peste puterile lui, ochii ii ieseau din orbite, si venele de pe tample i se umflau".

Intr-o lucrare apologica despre Hitler, editata in Germania occidentala si apartinand fostului sef al presei, partidului nazist, Dietrich, acesta incearca cu un aer de seriozitate sa-i convinga pe cititori ca zvonurile potrivit carorain cursul acceselor sale de mainie, Hitler se tavalea pe jossi musca covoarele "sunt exagerari".

La 29 aprilie, ora 22:00, Hitler aduna pentru ultima data tot anturajul sau. Generalul Weidling, alb ca varul, raporta ca trupele sovietice duc deja lupte in fata Ministerului Aviatiei si anunta ca cel tarziu pe 1 mai ele vor ajunge la intrarea in adapost.

In linistea mormantala care urma, toti cei de fata numarasera orele care le mai ramasese la dispozitie. Hitler nu-l mai intrerupese pe Weidling. "In fata mea, isi aminti Weidling, statea o epava: capul i se balabanea, mainile ii tremurau, vocea-i era nesigura, sovaitoare".

La ora 23:00, Jode care se afla impreuna cu statul major unificat la Dobbin, primi de la Hitler o telegrama cu urmatorul continut: "Ordon sa-mi raportati neintarziat: 1.Unde se afla avangarda armatei lui Wenck? 2.Cand va reincepe ofensiva? 3.Unde se gaseste armata a 9-a? 4.Unde trebuie sa razbata armata a 9-a? 5.Unde se afla avangarda lui Holste?" La 30 aprilie ora 1:00, Keitel telegrafia la cancelaria Reichului: "1.Avangarda lui Wenck a fost oprita de inamic in regiunea de la sud de Schwietrsei 2.Din aceasta cauza, armata a

12-a nu poate continua ofensiva asupra Berlinului 3.Principalele forte ale armatei a 9-a sunt incercuite de inamic.

4.Corpul de armata a lui Holste a fost obligat sa treaca in defensiva." Abia acum aflara capeteniile fasciste care era adevarata stare de lucruri. In doua zile, armata lui Wenck nu se apropiase nici macar cu un pas de Berlin, armat a 9-a era incercuita, iar corpul de armata a lui Holste ducea lupte defensive, retragandu-se tot mai departe de Berlin, spre Nord.

Scorpionii fascisti si-au dat seama n cele din urma ca sunt prinsi intr-un cerc de foc, de unde nu exista scapare. Nu le ramasese decat sa-si puna capat zilelor. Dar sangerosul canibal, Hitler, ramasese credincios pana la capat propriului lui eu; nu avea de gand sa moara singur. El arata Evei Brown o stire transmisa de curand, de un post de radio occidental, in care se vorbea de soarta lui Mussolini. "Ducele", se spunea in stire, imbracat intr-o manta militara germana, fusese prins de partizani italieni, in apropierea lacului Como impreuna cu amanta lui, Clara Petaci. Amandoi fusesera impuscati pe loc, iar cadavrele lor aduse la Millano. Acolo fusesera spanzurate cu capul in jos, langa statia de benzina din piata Loretto, iar locuitorii orasului, trecand prin fata lor in siruri nesfarsite, scuipau cadavrul tiranului fascist si al metresei sale.

Afland aceasta, Eva Brown cazu intr-o stare de depresiune totala: va sa zica iata ce o astepta pe ea daca avea sa cada in mainile inamicului. Abia miscandu-si buzele, ceru sa i se aduca si ei otrava.

"Fuhrerul" pronunta un discurs grandilocvent in care opunea "fidelitatea" Evei Brown "tradarii" poporului german.

Totusi, Hitler mai sovaia si mai spera ceva. Acest calau, care, fara sa clipeasca din ochi, trimisese la moarte milioane de oameni, ezita mult timp sa se sinucida. Abia in dupa-amiaza zilei de 30 aprilie, cand trupele de asalt sovietice luptau deja in tunelnurile metrolui din statia Friederichstrasse si patrunsera pe Vosstrasse, unde era fatada cancelariei Reichului, Hitler se hotara in sfarsit. Linge, cameristul sau, il cheama pe Kempka, soferul personal al "fuhrerului" si ii transmise o dispozitie: sa procure 200 l de benzina, si sa le aduca in gradina cancelariei Reichului. La inceput, Kempka, nu intrebase pentru ce ii trebuie lui Hitler benzina, intrucat toate caile de scapare erau taiate. In sfarsit, el se dumeri: va trebui ars cadavrul "fuhrerului". El reusi sa adune numai 180 l de benzina. La masa la care de obicei luau parte persoanele cele mai apropiate de Hitler, domnea de data aceasta o tacere

mormantala; prezenta un unui cadavru viu, ii incatusa pe toti. Cu totii asteptau cu nerabdare momentul cand in sfarsit Hitler le va dezlega mainile. Luandu-si ramas bun de la cei prezenti, Hitler si Eva Brown se retrasesera in apartamentul lor. La inceput, pentru a verifica eficacitatea otravii, Hitler si-a omorat cateaua, cu cei patru catei. Fiorosul ucigas insa tot mai ezita. In cele din urma, frica de a cadea viu in mainile aliatilor, si de a fi pedepsit, pentru toate crimele sale, invinse toate ezitarile. Langa usa, Bormann, Achsmann si Linge asteptau cu cea mai mare nerabdare. In clipa cand orologiul arata 15:30 se auzi un foc de arma.

In depozitia facuta, la procesul de la Nurnberg, Achsmann declara ca a intrat in camera lui Hitler, imediat ce auzi impuscatura. "L-am vazut pe fuhrer sezand pe divan. Eva Brown sedea alaturi, cu capul pe umarul lui Hitler. "Fuhrerul" avea capul aplecat inainte si era limpede ca murise. Maxilarul ii atarna iar pe podea zacea revolverul." Hitler s-a sinucis, tragandu-si un glonte in gura, iar Eva Brown a murit prin otravire. La 25 octombrie 1956, printr-o hotarare oficiala, la tribunalul administrativ, din Berchtesgaden s-a confirmat moartea lui Hitler.

Intr-un al doilea testament particular, Hitler il desemna pe Bormann, ca executorul sau testamentar, insarcinandu-l sa vegheze la aplicarea dispozitiilor luate de el intr-un alt testament di 2 mai 1938, prin care lasa toate bunurile sale personale, NSDAP-ului cu obligatia de a varsa diverse suma familiei, servitorilor, si catorva prieteni.

Ultima fraza din cel de-al doilea testament particular, vadea limpede hotararea lui de a se sinucide: "Eu si sotia mea, alegem moartea pentru a scapa de rusinea depunerii armelor si a capitularii." Atentatul de la Wolfsschanze Hitler a supravietuit multor atentate de asasinare. Cel mai important a fost cel de pe 20 iulie 1944.

O conferinta importanta, care urma sa marcheze ofensiva sovietica in Galitia, a fost convocata pentru 20 iulie 1944 la Wolfsschanze. Trei zone ale buncarului sunt inconjurate cu retele de sarma ghimpata, dintre care unele, conectate la curent electric, de inalta tensiune.

Pentru a intra in fiecare zona, trebuie prezentate legitimatii diferite, care sunt sever controlate. Oberfuhrerul SS Rattemhuberm este seful serviciului de protectie al Fuhrerului. Extrem de bine pazit, Hitler ocupa Wolfsschanze. Conferinta are loc intr-o sala lunga de 10 metri si larga de 5 metri, cu 10

ferestre, toate deschise din cauza caldurii. In mijloc, o masa de lemn masiv, mare si grea, denumita "Masa de harti" lunga de 6 metri si lata de 1.20 metri si cu o grosime de 10 cm.

La 19 iulie, Stauffenberg este convocat la Rostenburg, pentru a doua zi; trebui sa prezinte un raport Fuhrerului si, asa cum anunta Olbricht el pleaca "cu o incarcatura plina".

Joi, 20 iulie, la ora 14:30, Mussolini, refugiat acum in Germania, urma sa faca o vizita la marele cartier general, prietenului sau.

Orarul fusese stabilit cu precizie.

Keitel se pregateste sa se indrepte spre "baraca". Stauffenberg se izoleaza pentru moment. Scoate din servieta bomba, care este de fabricatie englezeasca. Aceste bombe, destinate sabotajelor, nu sunt prevazute cu un mecanism de ceas, ce e drept indiscret si revelator, dar care permite o declansare mult mai precisa, decat un procedeu chimic. Pentru declansarea exploziei, la aces tip de bomba, trebuie sparta o mica fiola de sticla, continand un acid; acest acid, ataca firul metalic, care contine percutorul, impiedicandu-l sa loveasca detonatorul si, dupa zece minute, percutorul eliberat provoaca exoplozia.

Cu cele trei degete ale sale, colonelul Claus von Stauffenberg amorseaza bomba, ajutandu-se de un cleste plat. Odata bomba amorsata, el o introduce in servieta. Deci, explozia va avea loc peste 10 minute. Keitel care se teme enorm de orice intarziere in fata Fuhrerului, il cheama cu nerabdare. In trei minute ei ajung la baraca.

Ofiterii care urmeaza sa ia parte la conferinta, asteapta in fata usii. Locotenent - colonelul Nicolaus von Below al doilea aghiotant al fuhrerului, ii invita sa intre. Hitler soseste, si conferinta incepe la orele 12:30. Douazeci si cinci de persoane, inclusiv Stauffenberg, se afla in sala.

Intrand, Stauffenberg, l-a informat pe subofiterul de serviciu, la telefon, ca o comunicare urgenta, ii va fi transmisa de la Berlin.

Keitel il informeaza pe Hitler ca Stauffenberg va prezenta un raport, privind crearea de noi divizii; Hitler ii intinde mana. Stauffenberg isi pune servieta sub masa cu harti, la dreapta colonelului Brandt.

Dupa cateva clipe, el paraseste sala, spre a lua, spune el lui Keitel, o comunicare telefonica de la Berlin, de unde trebuie sa-i vina precizari in vederea completarii raportului.

Servieta pe care o lasase jos se afla la mai putin de 2 metri de fuhrer. Colonelul Brandt, lovindu-se insa de servieta lui Staufferberg cu piciorul, ii schimba locul, ceea ce nu numai ca o indeparteaza de fuhrer, ci o plaseaza astfel incat intre Hitler si servieta se afla unul din cele doua socluri de lemn masiv pe care se sprijina masa.

Sarmanul colonel Brandt nu este mai informat acum de ceea ce se va petrece decat fusese in martie 1939, cand i se incredintase in avionul fuhrerului, un pachet cu doua sticle de coniac, in realitate explozivi destinati sa omoare pe toti pasagerii.

La ora 12:42, in timp ce Hitler, in picioare se apleca spre o harta intinsa pe masa, s-a produs explozia.

Generalul Jodl va spune "Am crezut ca o lustra enorma ne-a cazut in cap". Raportul SS-ului asupra atentatului, semnaleaza stricaciuni considerabile: o gaura de 55 centimetri diametru in podeaua care a fost transformata in aschii de marimea chibriturilor; de jur imprejur, solul era rascolit, masa sparta, plafonul crapat; bucati de lemn si de piele infipte in perete; printre daramaturi, bucatele mici si foarte mici de piele si metal provenind dintr-o servieta.

Un stenograf a fost facut bucati dupa ce picioarele i-au fost sfaramate. Sunt multi raniti. Colonelul Brandt de la biroul de operatii al statului major general, a servit drept scut fuhrerului. El va muri spre seara. Generalul Korten, sef al staului major, al fortelor militare aeriene, moare a doua zi. Generalul Schmundt, primul aghiotant al fuhrerului, va muri din cauza ranilor peste 40 de zile. Au fost deasemenea, raniti grav, generalul Bodenschatz, generalul Scherff, locotenet - colonelul Borgmann. Au fost atinsi mai putin grav, generalul Heusmger, generalul Buhle, contra - amiralul von Puttkomer, capitanul vos Assmann. Alti participanti au fost usor atinsi.

Explozia a aruncat pe ferestre, la cativa metri, doi participanti.

Masa de harti, sub care bomba a fost deplasata in ultimul moment, l-a protejat pe Hitler. Acesta are fata innegrita si parul parlit, plin de praf si aschii de lemn. Pantalonii sunt zdrentuiti, cateva zgarieturi, contuzii si arsuri; cotul drept lovit, bratul partial paralizat, auzul serios afectat de un traumatism al urechii.

Stauffenberg nu avu insa prilejul sa afle acest lucru. Sigur de reusita, alergase pana la pista de aviatie din imediata apropiere si se si afla in zbor spre Berlin. Acolo il astepta o surpriza neplacuta.

Contrar planului stabilit, conspiratorii de la Berlin nu trecusera la actiune. Voiau sa aiba mai intai certitudinea mortii lui Hitler. De aceea, nu lansasera prin radio, proclamatia prin care se anunta moartea fuhrerului si construirea unui nou guvern, in care Beck ar fi devenit seful statului, iar maresalul Witzhben comandant al Wehrmachtului.

Stauffenberg le dadu asigurari, ca Hitler murise, si ii convinse sa treaca la actiune. Se pierduse insa timp pretios, si aceasta intarziere, mai mult decat esecul atentatului, avea sa impiedice reusita puciului.

In timp ce primele ordine porneau spre garnizoane, cativa dintre conspiratori, dintre cei mai de seama, aflara ca Hitler fusese numai usor ranit. Catre orele 15:30, comunicatiile cu Wolfsschanze, pe care un complice al lui Stauffenbrg le taiase in momentul atentatului fusesera restabilite. Din momentul acela, cei mai putini curajosi, au fost cuprinsi de panica. Nadajduind sa-si salveze pielea, ei si-au abandonat prietenii si au refuzat sa mai joace rolul pe care-l acceptasera cu cateva zile in urma.

Cei care se aratasera dispusi sa-i sprijine pe conspiratori, in cazul in care actiunea lor ar fi reusit, incercau acum sa-i evite sau chiar sa-i aresteze, asa cum a facut de pilda generalul Fromm. Cu cateva rare exceptii, generalii, pe care dinamismul lui Staunffenberg reusise sa-i insufleteasca o clipa, redevenira ceea ce fusesera de fapt in permanenta: niste oportunisti lasi. Cu chiu cu vai, la orele 19:30 feldmaresalul Witzleben, transmise prin radio o telegrama, prin care ordona militarilor sa preia puterea pretutindeni. Acelasi ordin, transmis la orele 13:00, ar fi putut salva situatia de vreme ce Gobbels instiintat de atentat, primise dupa orele 16:00, ordin sa anunte ca Hitler este nevatamat.

La ora 1:00, Hitler rosteste o cuvantare. El vrea sa vorbeasca cetatenilor si cetatenelor din Germania pentru doua motive mai ales: "1.Pentru ca voi sa-mi auziti vocea si sa stiti ca sunt eu insumi, nevatamat si sanatos.

2.Pentru a va da precizari in legatura cu o crima care n-are egal in istoria Germaniei.

O foarte mica clica de ofiteri prosti, ambitiosi, fara scrupule, si criminali... a urzit un complot pentru înlaturarea mea si nimicirea, totala a statului major al Wehrmaert-ului.

Bomba pusa de colonelul conte Claus von Stauffenberg a explodat la doi metri de mine. Au fost raniti cativa dintre fidelii mei colaboratori, dintre care unul a murit. Eu insa sunt absolut nevatamat, cu exceptia catorva zgarieturi, contuzii sau arsuri. Consider acest fapt ca o confirmare a misiunii pe care mi-a dat-o providenta...

Chiar in aceste momente in care armatele germane se gasesc angajate in cele mai grele lupte, cam ca si Italia, s-a gasit in Germania un mic grup care credea ca poate sa le dea ca in 1918, o lovitura de pumnal pe la spate. Dar, de data aceasta s-au inselat amarnic... Grupul pe care il constituie aceseti uzurpatori este extrem de mic... Ei vor fi exterminati fara mila." Incepu o represiune sangeroasa. In spatele lui Stauffenberg se aflau cei mai deseama reprezentanti ai corpului de generali fascisti: general-colonelul Beck, feldmaresalul Witzleben, Kiluge, generalii Oster, Fromm si altii, pe scurt, tocmai acei reprezentanti ai militarismului prusac despre care Hitler spusese in momentul in care acaparase puterea: "Daca n-ar fi fost ei, noi n-am fi fost acum aici." Stauffenberg il chema la Berlin pe Stulpnogel si le anunta conspiratorilor de la Paris esecul. Inainte de a pune receptorul in furca, el a spus: "Usigasii care vin sa ma rapuna sunt deja la usa mea".

Desi atentatul nu a reusit, explozia de la Wolfsschanze a luminat asemenea unui fulger profunda criza politica in care se afla Germania in urma loviturilor nimicitoare date de armata URSS-ului.

Date istorice - martie 1923 St-ul devine Strosstrupp Hitler - 9 noiembrie 1925 Hitler organizeaza SS-ul - ianuarie1933 lui Hitler i s-a oferit titlul de cancelar al Reichului - 1936 - 1937 Hitler impreuna cu dictatorul Italiei, Benito Mussolini si dictatorul Japoniei incheie alianta AXA ROMA-BERLIN-TOKIO la care adera si Romania pe 23 noiembrie 1940.

- 1938 Germania ocupa Austria - septembrie 1938 prin acordul de la Munchen, Germania ocupa o parte din Cehoslovacia (zona Sudeta), iar in martie 1939 o ocupa in intregime - 1 septembrie 1939 conform planului "GALBEN", Germania ataca Polonia; Anglia si Franta trimit un ultimatum prin care ii cerea lui Hitler sa-si retraga armata din Polonia; Hitler respinge

ultimatumul, asa ca pe 3 septembrie 1939 Anglia si Franta declara razboi Germaniei. In urma aceseti declaratii a izbucnit cel de-al doilea razboi mondial.

- 10 iunie 1940, conform planului "VESSER" Hitler ataca Norvegia si ocupa fiordurile acesetia.

- 1940 conform planului "ALB' Germania ataca Iugoslavia si Grecia - 22 iunie 1941 conform planului "BARBAROSA" Hitler declara razboi U.R.S.S-ului - 6 august 1941 Hitler ae o intalnire cu Ion Antonescu - 3 septembrie 1941 trupele Hitleriste ataca Leningradul - vara 1942 soldatii germani ataca Stalingradul - 1942 Germania ataca Anglia Adolf Hitler si Nazismul La început a fost Adolf Hitler. Adolf era un copil cinstit care nu avea o viata foarte interesanta. Tatal sau care era functionar la granita dintre Austria si Germania era un om foarte aspru si dominant.

La vârsta de 14 ani lui Adolf i-a murit tatal, si de atunci au inceput sa se observe semnele de ura si viciozitate pe care avea sa le manifeste mai târziu. Când avea 19 ani, Adolf a plecat la Viena, unde, visând sa devina pictor, a vrut sa intre la o scoala de arta dar a fost respins. În anii petrecuti în Viena, Hitler dezvolta un puternic sentiment de ura pentru evrei si dupa spusele lui, tot acolo îsi formeaza si teoriile privind rasa suprema.

Primul razboi mondial lovea Europa precum o furtuna si Hitler decide sa se înroleze in armata germana. A fost un luptator indârjit, daca nu chiar nebun. Odata a capturat 21 de barbati, fara a se folosi de arma, dar a fost ranit cu gaz de mustar si a stat foarte mult timp în spital pentru a se vindeca. Când a iesit din spital razboiul se terminase si oarecum slabit Hitler a gasit o slujba de curier in Munchen. Aici el s-a întâlnit cu Partidul German al Muncii si a fost impresionat de ideile acestora. Hitler nu a înfiintat acest partid, ci doar i s-a alaturat acestuia si mai târziu l-a dominat.

În 1919, la vârsta de 30 de ani, Hitler a depus un efort intens pentru partid, si datorita lui miscarea a avut succes. El era unul dintre cei 7 membri din comitetului director al partidului. La început Hitler a împartit celorlalti membrii invitatii pentru prietenii si familiile acestora dar putinii oamenii li s-au alaturat. Însa cu timpul partidul s-a extins si au închiriat o pivnita de bere care putea gazdui 100 de oameni si care s fost supraaglomerata. Unul dintre cei care le-a vorbit oamenilor din aceea camera a fost chiar Hitler, care, spre surprinderea tuturor, s-a dovedit a fi un foarte bun si provocator orator, el a descris acest moment in cartea sa autobiografica, Mein Kampf: " Am vorbit 30

de minute, si ceea ce, pâna atunci, eu doar simteam in sinea mea ca pot fara sa fiu constient de acest lucru, s-a dovedit a fi realizabil: Puteam sa vorbesc! Dupa 30 de minute multimea din camera aceea mica era electrizata si entuziasmul a fost dovedit de faptul ca referirea mea la sacrificarea celor prezenti a dus la strângerea unei donatii de 300 de marci".

În 1920 Hitler devine seful propagandei de partid si sustine organzarea primei întâlniri in masa a membrilor. Desi ceilalti conducatori ai partidului s-au opus organizarii unei întâlniri in masa, aceasta a avut totusi loc. Se temeau ca revolutionarii Marxisti ar putea veni la întrunire si ar distruge-o, dar Hitler asta îsi dorea. El a presupus corect ca asta doar ar extinde miscarea bazându-se pe frica germanilor de o revolutie comunista. Pe 24 februarie 1920, Hitler a intrat in sala unde a gasit 2000 de oameni care asteptau sa înceapa întrunirea. Printre acestia era un numar considerabil de comunisti care doreau sa distruga adunarea. La câteva minute dupa inceperea discursului lui Hitler, comunistii au inceput sa scandeze lozinci si astfel au stârnit taraboiul, dar dupa cum sperase Hitler, comunistii erau prea putini si astfel lozincile au fost acoperite de aplauzele celor adunati. Apoi el a prezentat cele 25 de articole ale cu privire la Partidul German al Muncii, întrunirea a fost un succes. "Dupa aproape 4 ore sala incepea sa se goleasca si multimea, umar la umar, se indrepta usor spre iesire, mi-am dat seama ca principiile unei miscari care nu va fi uitata niciodata se transmiteau printre oameni." (Mein Kampf) Tot in 1920 Hitler a adus, ca simbol oficial al miscarii, swastika odata cu un nume nou: Partidul National Socialist al Muncitorilor din Germania (pe scurt Partidul Nazist). La sfârsitul anului 1920 partidul numara deja 3000 de oameni. În scurt timp Hitler si-a facut un renume in Germania, ca fiind un om capabil sa conduca tara si sa o fereasca de o revolutie comunista similara cu ceea din Rusia. Astfel, în 1921, Hitler s-a dus la Berlin sa caute sprijin din partea celorlalte partide nationaliste. Ceilalti lideri ai Partidului Nazist erau insa sceptici, gelosi si nu doreau ca Hitler sa conduca partidul.

Astfel, in timp ce el era la Berlin, ceilalti lideri au format o alianta cu un alt partid nationalist din Augsburg pentru a-l detrona pe Hitler. El a demonstrat înca o data la Berlin capabilitatile sale manipulative politice, iar pe 11 iulie 1921 s-a intors la Munchen si a demisionat din Partidul Nazist.

Ceilalti lideri ai partidului si-au dat in curând seama de greseala facuta, demisia lui Hitler insemna pierdere avantajelor partidului si chiar distrugereu

lui. Insa si Hitler si-a dat seama ca fara el partidul va pieri si a trimis o scrisoare liderilor partidului prin care spunea ca va veni inapoi doar daca va fi numit presedinte al partidului si va avea putere suprema. Partidul a supus la vot propunerile lui Hitler si in urma voturilor, 543 pentru si numai 1 impotriva sa, el a ajuns noul lider al partidului. Pe 29 iulie 1921 Hitler s-a prezentat multimii sub titulatura de "Fuhrer", nume pe care-l va purta toata viata. Pana in 1923 partidul numara 55.000 de membri si in noiembrie 1923 Hitler a condus "Beer Hall Putsch", miscare care a incercat sa doboare guvernul din Bavaria si eventual pe cel din Berlin, dar care nu a avut succes. Aceasta incercare a fost impiedicata de caderea economica care a lovit Germania. Sfarsitul a fost dramatic iar Hitler si alti lideri nazisti au ajuns la inchisoare. In inchisoare el a scris faimoasa autobiografie Mein Kampf. Scoaterea nazismului in afara legii a dus la cresterea popularitatii acestuia printre tineretul german. De cand a iesit din inchisoare si pana in anul 1933 a fost o perioada de liniste deplina in care nu s-a intamplat nimic cu exceptia faptului ca Partidul Nazist se extindea foarte repede. In acesti ani s-a format organizatia Tineretul Hitlerist.

In 1933, datorita capabilitatilor de foarte bun politician ale lui Hitler, el si partidul sau au luat cu asalt guvernul si au format "Reich"-ul. Al treilea Reich. Probabil ultimul. Bineinteles ca restul e stiut de orice student bun la istorie. Hitler a facut din Germania o adevarata masina de razboi si de asemeni a distrus casele, familiile si vietile celor pe care îi considera "rasa nepotrivita" din care faceau parte si evreii. A intreprins o actiune de ucidere in masa a milioane de oameni: evrei, polonezi, crestini si alte minoritati etnice sau religioase. Al doilea razboi mondial a destramat Europa, parte din Africa, Japonia dar mai ales marele invins Germania. Aceasta a insemnat sfarsitul nazismului.

Hitler-Stalin: O ecuatie cu multe necunoscute La sase decenii de la consumarea ei, colaborarea Hitler-Stalin, "autentificata" de acordurile dintre cei doi prezinta înca pete albe.

Am constatat-o deja atunci când arhivele rusesti ne-au relevat contributia de fond a liderului sovietic la redactarea Pactului din 23 august 1939 (nr. 8/1998), o constatam, o data în plus, cu o noua revelatie oferita de inepuizabilul fond de documente detinut de Ministerul Afacerilor Externe de la Moscova.

Dupa venirea lui Hitler la putere, la 30 ianuarie 1933, numerosi comunisti si antifascisti germani, în marea lor majoritate evrei, si-au parasit tara, gasindu-si refugiul fie în U.R.S.S. - citadela unei utopii, ce parea a-si fi depasit definitia -, fie peste Ocean.

Stalin i-a primit cu bratele deschise pentru ca, dupa un timp, sa îi livreze înapoi Gestapoului. O mie de comunisti si alte 60 de mii de germani care fugisera de nazism au urmat acest traseu dus-întors.

Gestul Kremlinului poate fi subsumat "antisemitismului de stat" din U.R.S.S.-ul epocii lui Stalin. El este un fel de uvertura la momentul declansarii acestei politici, în august 1942, în plin razboi. Sectia de propaganda a C.C. al P.C.U.S. (b) semnala atunci ca echipa aflata la conducerea Teatrului Bolsoi este "evreiasca în cvasitotalitatea ei" si lansa o campanie "pentru puritatea artei rusesti". O carte aparuta la Paris, în 1998, în traducere, Prisonniers du pharaon rouge (Prizonierii faraonului rosu), semnata de Ghennadi Kostîrcenko, enumera directiile acestei politici, mentionând cazul Solomon Mihoels, presedintele Comitetului antifascist evreiesc. Creat în 1941, acest organism a fost folosit de Stalin - într-o sinistra operatie de manipulare - la început, pentru a atrage fonduri din strainatate, în speta, S.U.A. Dar odata ce liderul comunist a aflat chiar de la Mihoels personal, despre proiectul de creare a unei Republici autonome evreiesti în Crimeea, presedintele Comitetului avea sa cada victima unui accident de circulatie, înscenat, în ianuarie 1948 de politia secreta. Cu o singura exceptie, toti conducatorii Comitetului antifascist evreiesc au fost împuscati. (La Moscova s-a editat de curând o monografie consacrata lui Solomon Mihoels - 1890-1948.) In 1949, Pravda înfiera cosmopolitismul criticilor de arta si imediat numerosi intelectuali evrei rusi erau acuzati de spionaj în folosul Marii Britanii si S.U.A. In ianuarie 1953, cu doua luni înaintea mortii lui Stalin, când au fost arestate eminente personalitati ale lumii medicale, în frunte cu profesorul Egorov, directorul spitalului de la Kremlin, care nici macar nu era evreu, asa-numitul complot al "halatelor albe" încununa politica antisemitismului de stat. Evident, pe fondul unui antisemitism popular traditional, hranit de geloziile particulare sau de rivalitatile profesionale.

Dar sa revenim la cazul resortisantilor germani, la cei alungati în 1933 de nazism. O prima marturie a jocului machiavelic al lui Stalin a constituit-o lucrarea Prisonnière de Staline et d'Hitler (Prizoniera a lui Stalin si Hitler), aparuta imediat dupa razboi, a Margaretei Buber-Neumann, sotia lui Heinz

Neumann, Nr. 2 în Partidul Comunist German. Sotii Neumann au fugit din Germania si, odata ajunsi la Moscova, el a fost executat de NKVD, iar ea trimisa în lagar, la Karaganda. Dupa semnarea Pactului germano-sovietic, din 1939, d-na Neumann a fost "livrata" de sovietici înapoi germanilor si deportata de fascisti la Ravensbrück.

Arkadi Vaksberg, un familiar al arhivelor rusesti, pe baza studierii carora a semnat volume de mare succes (Hôtel Lux, Aleksandra Kollontai, Vîsinski, procurorul lui Stalin, Misterul Gorki), traduse în afara tarii lui, merge dincolo de destinul familiei Neumann. De altfel el a afirmat, înca din anul 1994 (în cartea sa Stalin Against the Jews (Stalin împotriva evreilor), aparuta la New York, ca primele negocieri între Berlin si Moscova privind resortisantii germani au început cel putin de la sfârsitul anului 1935, deci cu mult înaintea semnarii "pactului diavolului". Initiativa, afirma recent Vaksberg, dupa investigatii în arhivele MAE de la Moscova, a apartinut serviciilor diplomatice ale Reichului la Moscova. Ele au cerut Kremlinului informatii privindu-i pe cetatenii germani din U.R.S.S. De fapt, sintagma era un eufemism, pentru ca Hitler era interesat de fapt, de militantii comunisti . Intr-o nota din 7 octombrie 1938, semnata de consilierul Schwiner de la Ambasada germana la Moscova, se spunea limpede ca despre comunisti era vorba. Schwiner îi scria chiar omologului sau rus, Grigori Venstein, ca Berlinul presupunea ca erau "peste 500 persoane".

Pe 21 noiembrie 1939, Vladimir Potemkin, loctiitor al comisarului poporului pentru Afaceri Externe, care raporta zilnic superiorilor sai situatia, îsi titra astfel sinteza: Despre chestiunea cetatenilor germani arestati în U.R.S.S . In acest document, el relata întâlnirea avuta cu însarcinatul cu afaceri von Tippelskirch. "Nu exclud posibilitatea ca, în cel mai scurt timp, sa va pot informa despre unele hotarâri cu caracter practic", nota Potemkin. Trecusera numai cinci zile de la semnarea unui acord secret germano-sovietic ce stipula, în articolul sau 14, ca "toti cetatenii germani care se gasesc înca pe teritoriul sovietic, în închisori sau colonii, sau exilati, trebuie expediati fara întârziere în Germania".

Pe 11 ianuarie 1940, Potemkin relata o alta întrevedere cu omologul sau german: "I-am dat lui Tippelskirch a doua lista cu germani arestati, care urmeaza a fi expulzati. Sa fie vreo 15 persoane".

Berlinul considera însa mult prea lent procesul de "predare". Pe 9 aprilie 1940, von Schulenburg, ambasadorul Germaniei la Moscova, ridica tonul în

fata ministrului Afacerilor Externe, V.M. Molotov: "Sunt foarte intrigat de faptul ca o mare parte a cetatenilor germani ce trebuiau remisi, conform acordului încheiat, ramân înca în Uniunea Sovietica". "Voi face tot ce tine de competenta mea pentru a scurta aceasta întârziere" - promitea ca un scolar "Domnul Niet".

Ceea ce a si facut. Si nu numai cu cei 500 comunisti germani identificati de Berlin, înca de la început, care au fost expulzati, ci cu multi altii, care fugisera din Germania în U.R.S.S., fara acte si sub nume împrumutate: oameni de stânga, antifascisti, cea mai mare parte evrei, care - via Polonia - se refugiasera în Rasarit.

Von Schulenburg a avut, pe 19 mai 1940, o întâlnire (în aceeasi problema) si cu loctiitorul comisarului poporului pentru Afaceri Externe, Vladimir Dekanozov, ochiul lui Beria în diplomatie.

"Ambasadorul german a reamintit ca - nota Dekanozov - la începutul convorbirilor între guvernul german si sovietic, ultimul ceruse ca partea germana sa poata primi 20 000 refugiati germani instalati pe teritoriul U.R.S.S. Dar, în cursul discutiilor, partea sovietica a crescut cifra pâna la 60 000".

Fara cea mai mica unda de ironie, Dekanozov adauga: "Guvernul german a tinut sa sublinieze considerentele umanitare ce l-au facut sa accepte 60 000 de refugiati". Si încheia: "Consilierul Ambasadei germane, Tippelskirch, a amintit ca Potemkin precizase ca, din cei 60 000, numai o mica parte erau de origine etnica germana". Berlinul si Kremlinul actionau deci în totala coniventa în ce priveste etnia (evreiasca) a germanilor refugiati.

In lunile ce au urmat, colaborarea celor doua guverne a devenit ritmica: pe 27 august 1940, guvernul german emitea un memorandum oficial "strict secret", adresat autoritatilor sovietice, în care preciza ca "acesti cetateni se gasesc în situatii extrem de defavorabile". Molotov a trimis de urgenta documentul "tovarasului Beria, cu rugamintea de a verifica aceasta informatie si a raspunde imediat, cu toate masurile necesare, respectiv eliberarea si expulzarea cetatenilor germani". Este acelasi Molotov care, la 3 mai 1939, când Litvinov era obligat sa demisioneze din functia de ministru de Externe (Magazin istoric, nr. 11, 12/1989) si care îi succeda îi marturisise foarte direct acestuia: "Suntem aici pentru a împrastia sinagoga".

Powered by [1]http://www.referat.ro/ cel mai tare site cu referate
References 1. http://www.referat.ro/